

de personages aan zijn 'verteljas'. Dit verhaal-in-het-verhaal wordt zeer mooi verwerkt in de voorstelling: op een bepaald ogenblik zal de prinses door list de verteljas bemachtigen, dwingt de ex-verteller in de ring en het verhaal, en wordt zo zelf de buitenstaander-begeleider. In het verhaal is de prinses spoorloos en wordt de ex-verteller tot soldaat gebombardeerd. De prinses ervaart de verleidingskracht van de macht over de personages en de ex-verteller ervaart aan den lijve wat hij voordien koeltjes becommentariëerde.

De twee niveaus, dat van het vertelde en dat van de vertelling, zijn zeer sterk uitgewerkt en grijpen stevig in elkaar. Aan de hand van gewone, dagelijkse daden en reacties van de protagonisten wordt het verhaal verteld en de thematiek aangebracht, verstaanbaar en herkenbaar voor kinderen. Zo worden al in het begin van de voorstelling de lijnen duidelijk uitgezet met een slow motion-beweging, waarin een jongen een meisje knijpt en aan de haren trekt, een voorproefje van wat komt. Naast het beeldrijke en voor kinderen herkenbare gebruik van rekvisieten en decor, draagt ook de belichting en vooral de muziek van Piet Slangen veel bij tot de sfeer van de voorstelling, nu eens plechtstatig dan weer griezelig.

Jammer is alleen het nogal ontgoochelende einde dat gedragen wordt door een wel erg lauwe woordspeling: wanneer de prinses door opnieuw in het verhaal te springen de wederzijdse moord van de koningen heeft kunnen verhinderen, besluit de verteller die zijn jas en zijn oorspronkelijke positie her vindt: 'laten we op verhaal komen', duidelijk niet wetend hoe hij zijn verhaal op een meer bevredigende manier moet beëindigen.

Een hart van koekebrood

De *Hendrik V* van Malpertuis verschilt sterk van de versie van *Het Gevolg*. De hele tekst wordt gespeeld en, anders dan bij Cornelisen, is het helemaal niet duidelijk welke nood Ruurd Van Wyk voelde om dit stuk op scène te brengen. Bij deze voorstelling hoort een merkwaardige programmabrochure die een dramatische ontleding bevat waarvan in de voorstelling geen spoor is terug te vinden: 'Hendrik V gaat dus over politiek, over macht, en vertelt zijn verhaal door middel van theater, openlijk, schaamteloos. Dat maakt het bij uitstek geschikt de macht van het theater te demonstreren aan het theater dat zich afspeelt rondom de macht.' Verder wordt als voorbeeld de eindscène gegeven, waar volgens de brochure 'sexualiteit als categorie van macht' getoond wordt. Inderdaad, Isabella wordt

Hendrik de Vijfde, Het Gevolg / Keon

erin verkracht, maar dat is ze blijkbaar snel vergeten want wat zien we daarna en zonder overgang: trotse prinses smelt weg voor bruid die zich nogal onhandig gedraagt op het pad van de liefde, maar, zoveel is duidelijk, zijn hart-van-koekebrood-onder-de-ruwebast klopt alleen voor haar.

Deze romantische eindscène toont zowel de oppervlakkigheid met al haar vormelijke inconsequenties als de behaagzucht van deze voorstelling. Ze zit vol vondsten en bij elke scène hebben de makers wel een manier gevonden om de tekst op een verrassende manier te brengen. Alle nevenpersonages zijn herleid tot dit soort van typetjes en nergens wordt geprobeerd deze vlakke figuren meer diepgang te geven. De koninklijke raadgever is zo weggelopen uit een schilderij van Delvaux. Met zijn bovenmaatse bolhoed en zijn aktentasje behoudt hij in elke situatie dezelfde onverstoorbare, stompzinnige uitdrukking. De kerkprelaten krijgen stuip-trekkingen als ze het woord 'vrouw' over de lippen moeten brengen,... het erg veelzijdige decor van William Philips, een kubusvormige structuur wordt op al zijn mogelijkheden getest en er wordt lustig geklommen en gesprongen.

In deze ééndimensionele omgeving wordt het personage van Hendrik als enige echt uitgewerkt. Peter De Graaf maakt er een zeer sterke vertolking van, en toont deze ideale christenvorst als een aanvaardbare en sympathieke koning. De hele voorstelling door tonen de makers zich opvallend trouw

aan de Shakespeare-figuur en slechts zelden wordt er een teken haaks op de teneur van het stuk aangebracht. Zo verschijnt Hendrik even in een (even agressief mannelijke als blote) Red Hot Chillie Pepper-uitrusting en druipt hem tijdens een oorlogsscène het bloed uit de mond. Maar dit zijn geïsoleerde tekens binnen een voorstelling waar niet zozeer aan inhoudelijk onderzoek is gedaan, als wel gezocht naar vormgeving. Dit alles geeft een werkstuk dat, vooral dank zij de acteerpresetaties van Goele Derick en Peter De Graaf, niet verveelt maar dat ook absoluut niet beklijft. De flinterdunne symboliek dient alleen de verrassingseffecten en de regie werkt louter illustratief, zonder enige commentaar te geven. Zodat ook de voorstelling een ode aan een ideale vorst wordt. De programmabrochure is voor een andere voorstelling gemaakt en lijkt een modieus vertoon van pseudo-engagement zoals we dat wel meer gezien hebben na 24 november.

Bart Van den Eynde